



Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής παρουσιάζει την εισήγηση εκ μέρους της ΠΡΩΚΑΤ

Εισήγηση της ΠΡΩτοβουλίας ΚΑΤοίκων στα Νότια στην εκδήλωση του Συντονισμού Κινήσεων Πόλης στις 8/3/14 με θέμα «Δήμοι και Περιφέρειες στη μέγγενη της ΕΕ»

Είναι φανερό από την καθημερινότητα που βιώνουμε ότι οι επιπτώσεις της καπιταλιστικής κρίσης και της κυρίαρχης πολιτικής επιδεινώνουν την «κατάσταση της εργατικής τάξης» στην Ελλάδα με ραγδαίους ρυθμούς. Σήμερα, με την τεράστια και συνεχώς διογκούμενη ανεργία και φτώχεια, καταλαβαίνουμε ότι τίθενται με οξύ τρόπο ζητήματα επιβίωσης για ένα συνεχώς αυξανόμενο κομμάτι του πληθυσμού.

Ως απάντηση στην όξυνση του κοινωνικού προβλήματος δημιουργούνται και προωθούνται μέσω του κράτους, της ΕΕ, διεθνών οργανισμών, καπιταλιστικών επιχειρήσεων, δήμων, περιφερειών, εκκλησίας, ΜΚΟ, δομές αλληλεγγύης με ποικίλα σχήματα και παραλλαγές.

Μπορούμε να παρατηρήσουμε το τελευταίο διάστημα σε κάθε δήμο να αναπτύσσονται διάφορες δομές τέτοιου τύπου (κοινωνικά παντοπωλεία, κοινωνικά ιατρεία, κοινωνικά φαρμακεία, κοινωνικά φροντιστήρια κλπ.). Το φαινόμενο δεν αφορά μόνο δήμους με αριστερή πλειοψηφία, κάτι που ίσως δικαίωσε τελικά το όραμα του ΣΥΡΙΖΑ που ονειρεύεται τους καλλικρατικούς δήμους σαν «ασπίδες κοινωνικής προστασίας του πολίτη», αλλά έχει μια γενικότερη διάσταση.

Τι είναι αυτές οι δομές αλληλεγγύης

Αν ανατρέξουμε στο επιχειρησιακό πρόγραμμα με τίτλο «ανάπτυξη ανθρωπινού δυναμικού» θα δούμε ότι ο τέταρτος θεματικός άξονας με τίτλο «πλήρης ενσωμάτωση του συνόλου του ανθρωπινού δυναμικού σε μια κοινωνία ίσων ευκαιριών» ο οποίος συγχρηματοδοτείται από το ευρωπαϊκό κοινωνικό ταμείο (ΕΚΤ) θέτει ως έναν από τους στόχους τη «Δημιουργία δικτύου κοινωνικής ασφάλειας κατά του κοινωνικού αποκλεισμού», το οποίο κατά τα λεγόμενά του θα διασφαλίζει την πρόσβαση για όλους σε βασικές υπηρεσίες, όπως ιατρική περίθαλψη, στέγαση και εκπαίδευση.

Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στο κείμενο «Για την αντιμετώπιση του φαινομένου της Φτώχειας και του Κοινωνικού Αποκλεισμού απαιτείται η οργανική διασύνδεση των πολιτικών κοινωνικής προστασίας με τις πολιτικές ανάπτυξης και απασχόλησης μέσω της ευρύτερης δραστηριοποίησης όλων των δημόσιων και ιδιωτικών φορέων. Προς την κατεύθυνση αυτή, σχεδιάζεται η δημιουργία ενός Εθνικού Δικτύου άμεσης κοινωνικής παρέμβασης για την εφαρμογή ενός συνόλου ενεργειών σε πανελλαδικό επίπεδο. Η έννοια του δικτύου αναφέρεται και συγχρόνως προϋποθέτει την απαραίτητη δικτύωση, λειτουργία, συνεργασία και αλληλοϋποστήριξη Κοινωνικών Εταιρικών Σχημάτων τα οποία θα λειτουργήσουν ως Κοινωνικές Δομές άμεσης αντιμετώπισης του φαινομένου της φτώχειας».

Τι είναι οι δήμοι;

Απέναντι στην επιχείρηση εισόδου της έννοιας της κρατικής «αλληλεγγύης» στην πραγματικότητα που βιώνει η τάξη των εργαζόμενων, η αντικαπιταλιστική-ριζοσπαστική-αριστερή πρόταση οφείλει καταρχήν να διατυπώνεται υπό το πρίσμα του **ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ**.

Η αντιδραστική τομή που έχει επιφέρει η εφαρμογή της εν λόγω μεταρρύθμισης στα τρία χρόνια της εφαρμογής της αποδείχτηκε ότι αποτελεί βασικό μοχλό εφαρμογής των πολιτικών των μνημονίων, ανατροπής της σχέσης κεφαλαίου - εργασίας στο επίπεδο αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Εξυπηρετεί τους βασικούς άξονες της κυβερνητικής πολιτικής σε θέματα οικονομίας, εργασίας, εκμετάλλευσης του χώρου και του περιβάλλοντος και αντιδημοκρατικής θωράκισης του αστικού πολιτικού συστήματος.

Παράλληλα ως ειδική πλευρά της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης του αστικού κράτους και προσαρμογής του στις ανάγκες ανασυγκρότησης του καπιταλιστικού συστήματος για την αντιμετώπιση της κρίσης του αναδεικνύεται σε μέσο εναρμόνισης με το πολιτικό-θεσμικό πλαίσιο της ΕΕ (Ευρωπαϊκός Χάρτης Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αποφάσεις της Λισσαβόνας, Σύμφωνο οικονομικής διακυβέρνησης).

Είναι λοιπόν κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο ότι η κατεύθυνση αυτή του «κοινωνικού» ενδιαφέροντος μέσα από τις κρατικές δομές «αλληλεγγύης» ξεδιπλώνει μια ολόκληρη στοχοθεσία με πολλές αποχρώσεις και αποδέκτες. Στοχοθεσία η οποία καλείται να υλοποιήσει σχεδόν σε όλες τις εκφάνσεις της τον κεντρικό σχεδιασμό του κράτους και του κεφαλαίου για το μέλλον της εργασίας, τις υποδομές υγείας και όλων εν γένει των κοινωνικών αγαθών.

Στο περιβάλλον του Καλλικράτη οι ΟΤΑ εντάσσονται στο γενικότερο πλαίσιο της

«δημοσιονομικής προσαρμογής», καθώς η κατάρτιση των προϋπολογισμών των ΟΤΑ γίνεται στη βάση της τρέχουσας, μεσοπρόθεσμης δημοσιονομικής πολιτικής της κυβέρνησης - στοιχείο που εξανεμίζει τις όποιες υποτιθέμενες δυνατότητες παρέμβασης στον αυτοδιοικητικό μηχανισμό στο πλαίσιο μιας «φιλολαϊκής» διαχείρισης. Η πολιτική του ισοσκελισμένου προϋπολογισμού και το ανώτατο όριο δαπανών που επιβάλλει η κυβέρνηση και η ΕΕ στους ΟΤΑ σημαίνει, στην πράξη, αποδοχή των περικοπών στους Κεντρικούς Αυτοτελείς Πόρους, στο Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων και των κονδυλίων του ΕΣΠΑ για κοινωνικές δαπάνες και υποδομές.

Το αποτέλεσμα είναι η ακόμη περισσότερη υποβάθμιση των κοινωνικών υπηρεσιών καθώς στους δήμους και τις περιφέρειες κρίσιμοι τομείς όπως η υγεία, η εκπαίδευση, οι δημόσιες συγκοινωνίες, η κοινωνική πρόνοια κ.ο.κ. αποτελούν αντικείμενο επιχειρηματικής εκμετάλλευσης ιδιωτικών κεφαλαίων. Υπό αυτό το πρίσμα μπορεί να ερμηνευθεί και η εξάρτηση διάφορων προγραμμάτων κοινωνικής πολιτικής για ευπαθείς κοινωνικές ομάδες από την κοινοτική χρηματοδότηση (π.χ. ΕΣΠΑ) ως πρώτο στάδιο πριν την «παράδοση» τους στην ελεύθερη αγορά ή και την πλήρη κατάργησή τους μετά το πέρας των χρηματοδοτήσεων σε περίπτωση που δεν υπάρξει επιχειρηματικό ενδιαφέρον. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν το πρόγραμμα «βοήθεια στο σπίτι», η «κάλυψη θέσεων» σε παιδικούς σταθμούς κ.α.

Στόχος 1ος: Κοινωνική ενσωμάτωση - ιδεολογική εξάρτηση

Η επίφαση ενδιαφέροντος για το κοινωνικό σύνολο που επιδεικνύουν όλοι αυτοί οι μηχανισμοί και δομές (τοπική αυτοδιοίκηση, εκκλησία, media, ΜΚΟ, επιχειρήσεις, κράτος, ΕΕ κλπ) συνδέεται:

- 1.** με τη συνεχή-ορθή εκτίμηση και φόβο από πλευράς κράτους ότι οι πολιτικές των μνημονίων συνιστούν κάθε στιγμή τον καταλύτη για την κοινωνική αναταραχή. Επομένως οι δομές αλληλεγγύης αποσκοπούν πρακτικά στην απορρόφηση των κοινωνικών τριγμών.
- 2.** με μια άλλη αφήγηση που επιδιώκει να καθιερώσει το κεφάλαιο και ο επιχειρηματικό κόσμος για τα «χρόνια της κρίσης, στην οποία δεν εντάσσονται προφανώς οι ευθύνες τους τόσο για το ξέσπασμα της κρίσης όσο και για τη βάρβαρη λιτότητα και φτωχοποίηση που επιβάλλουν.
- 3.** με την απαξίωση της Αριστεράς, του ρόλου και των πρακτικών της. Να καταστεί η πρόταση της Αριστεράς ως αναξιόπιστη και αφερέγγυα για τα συμφέροντα της κοινωνικής

πλειοψηφίας.

Ως προς το πρώτο σκέλος αναφέρουμε χαρακτηριστικά τη δήλωση του δημάρχου Βύρωνα για το «τοπικό σύμφωνο αλληλεγγύης»: «..Πρέπει να διασφαλίσουμε την κοινωνική συνοχή στα αστικά κέντρα μας σε μια εποχή που μπορεί να υπάρχει ο κίνδυνος μεγαλύτερης κοινωνικής πόλωσης και αναταραχής σε αυτές τις δύσκολες οικονομικές περιόδους.».

Επιλέον στην κατεύθυνση απενοχοποίησης που επιχειρεί να προωθήσει το κεφάλαιο και ο αστικός κόσμος, αξιοποιείται από πλευράς τους η κρίση ως όχημα παρέμβασης με το πρόσημο της «κοινωνικής υπευθυνότητας, της βιώσιμης ανάπτυξης, των ενεργών πολιτών, του εθελοντισμού» για να διαμορφωθούν και να υποστηριχτούν δομές αλληλεγγύης (κοινωνικά παντοπωλεία, ιατρεία, φαρμακεία, φροντιστήρια, τοπικά σύμφωνα αλληλεγγύης κλπ) που χρηματοδοτούνται από το πρόγραμμα για την καταπολέμηση της φτώχειας (εφαρμογή των πολιτικών της ΕΕ για την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη). Προωθούν επομένως όχι μια πραγματική αλληλεγγύη για αυτούς που έχουν ανάγκη αλλά μια επίφαση αλληλεγγύης και λειτουργούν σαν «κολυμβήθρα του Σιλβάμ» για τις ευθύνες του κεφαλαίου.

Οδηγό σε αυτή την προσπάθεια έχουν την έννοια της Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης (ΕΚΕ). Η Ευρωπαϊκή Ένωση αναφέρει την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη σαν μια έννοια σύμφωνα με την οποία οι εταιρείες ενσωματώνουν σε εθελοντική βάση κοινωνικές και περιβαλλοντικές δράσεις στις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες και στις επαφές τους με άλλα ενδιαφερόμενα μέρη. Οι δράσεις αυτές είναι εθελοντικές και πέρα από τις (ελάχιστες) νομικές, κανονιστικές ή θεσμικές υποχρεώσεις για συμμόρφωση που τις βαρύνουν, η ανταπόδοση συνίσταται στο ότι οι ενέργειες των επιχειρήσεων που αποσκοπούν στην αντιμετώπιση κοινωνικών ζητημάτων δημιουργούν καλή φήμη, αναγνωρισιμότητα και, τελικά, κέρδη.

Βλέπουμε ως πούμε το ΣΚΑΙ σε συνεργασία με την αρχιεπισκοπή και επιχειρήσεις supermarket να διοργανώνουν καμπάνια συλλογής τροφίμων για φτωχούς, καλώντας όλους μας (την εργαζόμενη και πληττόμενη από αυτή την πολιτική, πλειοψηφία) να συνεισφέρουν. Τα κοινωνικά παντοπωλεία σε δήμους λειτουργούν με χορηγία Supermarket (πχ. Πρόγραμμα κοινωνικής ευθύνης Carrefour που χορηγεί τα κοινωνικά παντοπωλεία των δήμων Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Πειραιά), η Kinder μοιράζει σοκολάτες σε σχολεία του «αριστερού» δήμου της Νέας Ιωνίας σε συνεργασία με το κοινωνικό παντοπωλείο του δήμου. Η ΜΚΟ «Γιατροί του κόσμου», παρέχει υπηρεσίες πρωτοβάθμιας φροντίδας στο Πέραμα υποστηριζόμενη από τον όμιλο «Υγεία» και ένα σωρό άλλα παραδείγματα.

Στόχος 2ος: Οι δομές «αλληλεγγύης» ως υποκατάστατο του κοινωνικού κράτους

Την ίδια ώρα που η «τοπική αυτοδιοίκηση» έχει έρθει σε κατάσταση χρεωκοπίας από τις συνεχόμενες κρατικές περικοπές και δεν μπορούν να λειτουργήσουν απαραίτητες κοινωνικές υπηρεσίες (πχ. παιδικοί σταθμοί) διατίθενται χρήματα για δομές αλληλεγγύης. Μέσα από τις δομές αλληλεγγύης επιχειρείται να εμπεδωθεί η τάση κατάργησης του όποιου κοινωνικού κράτους που τυπικά καλύπτει το σύνολο των εργαζομένων με δομές κοινωνικής αλληλεγγύης σε ολιγάριθμες και με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά κοινωνικές ομάδες.

Αν κάποιος εξετάσει σε ποιους απευθύνονται αυτές οι πολιτικές και τι ανάγκες καλύπτουν αποκαλύπτεται η υποκρισία τους. Τα κριτήρια που μπαίνουν για να επιχορηγηθεί κάποιος αλλά και οι δυνατότητες που καλύπτουν είναι σταγόνα στον ωκεανό.

Χαρακτηριστικά στο κοινωνικό παντοπωλείο του δήμου Αθηναίων τροφοδοτούνται 250 οικογένειες.

Στο σημείο αυτό εντοπίζεται και μια ιδεολογική απόχρωση, στην προσπάθεια να εμπεδοθεί στη συνείδηση των λαϊκών στρωμάτων ότι φορέας κοινωνικής πολιτικής μπορεί να είναι το ιδιωτικό κεφάλαιο και όχι απαραίτητα μια κρατική δομή. Ουσιαστικά επιδιώκεται να διαμορφωθούν και σε επίπεδο συλλογικής μνήμης εκείνες οι συνθήκες για την απαξίωση της σημασίας ύπαρξης και λειτουργίας ενός κοινωνικού κράτους για τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Στόχος 3ος: Το «κοινωνικό» προφίλ του κεφαλαίου ως κερδοφόρα επένδυση

Επιδιώκουν να χτίσουν το κατάλληλο ιδεολογικό και κοινωνικό προφίλ τους και να ενισχύσουν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων απέναντι στις επιχειρήσεις σε περίοδο κρίσης και έντονης κοινωνικής πόλωσης, αλλά και να διαμορφώσουν όρους υλικής εξάρτησης των εργαζομένων και στο επίπεδο αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Την ίδια ώρα που απαιτούν την κατάργηση του όποιου κοινωνικού κράτους προσφέρουν χορηγίες για τη διεύρυνση του αριθμού των παιδιών που θα πάνε σε παιδικούς σταθμούς (βλ. πρόσφατη δωρεά ιδρύματος Νιάρχου).

Δεν είναι τυχαίο πως στην εκφρασμένη αγωνία για την παραπέρα ενίσχυση της ΕΚΕ εν μέσω οικονομικής κρίσης και μειωμένης αντοχής των επιχειρήσεων να αντεπεξέλθουν σ' αυτή οι ίδιοι οι επιχειρηματίες απαντάνε πως η «κοινωνική υπευθυνότητα» αποτελεί μακροπρόθεσμη επένδυση και όχι περιττή πολυτέλεια με στόχο το συγκυριακό κέρδος.

Το Σχέδιο Δράσης του κάθε Εταιρικού Κοινωνικού Σχήματος μπορεί να περιλαμβάνει από μία έως και τις οκτώ παρακάτω Κοινωνικές Δομές: Κοινωνικό Παντοπωλείο, Ανοιχτό κέντρο ημερήσιας υποδοχής αστέγων, Υπνωτήριο, Δομή παροχής Συσιτίων, Κοινωνικό φαρμακείο, Δημοτικός Λαχανόκηπος, Τράπεζα χρόνου, Γραφεία Διαμεσολάβησης. Στο εταιρικό σχήμα μπορούν να συμμετέχουν δήμοι και φορείς μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα (πχ. ΜΚΟ) που μπορούν να αναλάβουν τη λειτουργία μίας ή περισσότερων κοινωνικών δομών.

Το πρόγραμμα που έχει προϋπολογισμό 39.650.000€ !!! θέτει ως ειδικότερο στόχο τη δημιουργία θέσεων απασχόλησης για άνεργους νέους έως 30 ετών, μέσω της πρόσληψής τους για τη δημιουργία νέων ή/και τη συνέχιση της λειτουργίας των υφιστάμενων Κοινωνικών Δομών.

Το πρόγραμμα ορίζει τους άμεσα ωφελούμενους (άστεγοι, άτομα ευρισκόμενα σε κατάσταση φτώχειας/απειλούμενα από φτώχεια, δηλαδή «άτομα που, βάσει κριτηρίων και σχετικών αποδεικτικών στοιχείων, βρίσκονται σε κατάσταση φτώχειας ή απειλούνται από φτώχεια (π.χ. ανασφάλιστα άτομα με πολύ χαμηλό ετήσιο εισόδημα, άτομα που διαθέτουν βιβλιάριο απορίας, κλπ».) και τους έμμεσα ωφελούμενους που θα προσληφθούν. Φυσικά μπορούμε να καταλάβουμε αξιοποιώντας και την πρόσφατη πρόσληψη μέσω ΜΚΟ και ΚΟΙΝΣΕΠ για ανάγκες των δήμων για τι εργασιακές σχέσεις και μισθούς μιλάμε.

Στόχος 4ος: Επένδυση στη φτώχεια και την ανασφάλεια

Το κεφάλαιο, μέσω των ΜΚΟ, ΚΟΙΝΣΕΠ και δομών αλληλεγγύης κερδοσκοπεί πάνω στη φτώχεια αποσπώντας δημόσιο χρήμα γι' αυτή τη «μεσολάβησή» του. Εμπλέκεται όμως και με άλλους τρόπους, αξιοποιώντας την κατάσταση που το ίδιο δημιουργεί.

Όπως είναι οι «αναπτυξιακές συμπράξεις» που υλοποιούν αυτά τα προγράμματα, οι διάφορες δομές «επανακατάρτισης» εργαζομένων κ.ο.κ.

Μέσα από τις δομές «αλληλεγγύης» αρχίζει να διαφαίνεται και η χαρτογράφηση του νέου εργασιακού περιβάλλοντος που οραματίζεται το κεφάλαιο. Πρόκειται για την πραγματικότητα που επιτάσσει μεγάλα τμήματα του πληθυσμού να υφίστανται σε μόνιμη βάση την ανεργία, ενώ η απορρόφησή τους θα καθορίζεται από τις δυνατότητες κερδοφορίας της μιάς ή της άλλης επένδυσης.

Last but not least: αποπροσανατολισμός ή ευκαιρία για την Αριστερά

Το μέγεθος της επίθεσης που δεχόμαστε τα τελευταία έξι χρόνια είναι τέτοιο λες και ο

αντίπαλος ήταν έτοιμος από καιρό. Η κατάργηση κεκτημένων δεκαετιών, η απαξίωση του αγώνα ως μέσο σωτηρίας για το λαό και οι αρνητικοί συσχετισμοί έχουν διαμορφώσει νέα δεδομένα για τις δυνάμεις του κινήματος. Η υποβάθμιση των όρων ζωής της εργατικής τάξης δυσχεραίνει τη δυνατότητα κινητοποίησης της, ειδικά όταν η Αριστερά αδυνατεί να διατυπώσει με λαϊκό λόγο μια πειστική πρόταση ρήξης και ανατροπής. Στις συνθήκες αυτές πέρα από την ανάγκη να υπάρξει ένα πρόταγμα στρατηγικού χαρακτήρα για την υπόθεση της κοινωνικής χειραφέτησης, η ταξική αλληλεγγύη αποτελεί το αναγκαίο εκείνο όχημα για την οργάνωση του λαού.

Από όλο το φάσμα της Αριστεράς, δυστυχώς μόνο η αντικαπιταλιστική αριστερά επιχειρεί να ψηλαφίσει τη δυνατότητα οικοδόμησης δομών οργάνωσης του λαού και ταξικής αλληλεγγύης. Τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ με το «Αλληλεγγύη για όλους», όσο και το ΚΚΕ με τις όποιες πρωτοβουλίες του περιορίζονται στο να καταστήσουν τις αντίστοιχες δομές τους σε κομματικά ακροατήρια.

Αντίθετα εγχειρήματα αλληλεγγύης από το λαό για το λαό, όπως εργατικές λέσχες, λαϊκές συνελεύσεις κατοίκων, πρωτοβουλίες ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις διακοπές ρεύματος, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες κλπ, πλαισιώνουν ακριβώς μια προσπάθεια να «σπάσει» το κλίμα της παθητικότητας και της ανάθεσης και να επανανοηματοδοτηθεί η έννοια της συλλογικής πάλης.

Ωστόσο ας μην ξεχνάμε που στοχεύει η συγκεκριμένη κίνηση από πλευράς κράτους-κεφαλαίου. Οφείλουμε να δούμε αυτοκριτικά το γεγονός ότι από πολύ νωρίς οι δυνάμεις μας αναλώθηκαν σε μια πολλές φορές ατέρμονη συζήτηση για την ανάγκη ανάπτυξης αντιδομών απέναντι στην απαξίωση και τη διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών, του δημόσιου συστήματος υγείας, της δημόσιας παιδείας κλπ.

Με λίγα λόγια υπάρχουν οι αντιδομές υπάρχουν όμως και οι υπάρχουσες υποδομές. Υποδομές η ύπαρξη και η λειτουργία των οποίων αποτέλεσαν διεκδικήσεις για το λαϊκό κίνημα (νοσοκομεία, κέντρα υγείας, σχολικές υποδομές, οργανισμοί κ.α.) και η απουσία τους ή υπολειτουργία τους έχουν σηματοδοτήσει τον κοινωνικό εφιάλτη που βιώνουμε.

Οι αντιδομές που επιχειρούν να οικοδομήσουν οι δυνάμεις μας κυρίως στο χώρο της πόλης έχουν ένα αντικειμενικό όριο ή καλύτερα δε δύνανται να απαντήσουν ολοκληρωτικά και να προσπεράσουν την πραγματικότητα που επιβάλλει ο αντίπαλος. Για παράδειγμα ένα κοινωνικό ιατρείο που λειτουργεί από τις δυνάμεις του κινήματος ποτέ δε θα υποκαταστήσει τις υπηρεσίες ενός νοσοκομείου που κλείνει. Ειδικά στον τομέα της δημόσιας υγείας ας

δούμε και το παράδειγμα του ΕΟΦ, του οποίου η συνεχής απαξίωση συνδέεται με το στόχο της κυβέρνησης να εντάξει στο «παιχνίδι» του φαρμάκου σκευάσματα με μειωμένη δραστική ουσία. Αντίστοιχο παράδειγμα αποτελεί το διατροφικό ζήτημα, το οποίο δεν αγγίζει μόνο τον ορατό κίνδυνο της ασιτίας φτωχών οικογενειών, αλλά αφορά και στην ποιότητα της διατροφής του λαού, η οποία βάλλεται από την υποχρηματοδότηση και κατάργηση των αντίστοιχων κρατικών μηχανισμών.

Επομένως το ολίσθημα δεν είναι ότι επιλέξαμε να βαδίσουμε σε νέα μονοπάτια, πρωτόγνωρα για το σύνολο της Αριστεράς, οικοδομώντας εγχειρήματα ταξικής αλληλεγγύης. Η ελλειμματικότητα του κινήματος φάνηκε ότι δεν έριξε το απαραίτητο βάρος για την προάσπιση των υποδομών αυτών σφυρηλατώντας παράλληλα και τη συνολικότερη πρόταση εξόδου του λαού από την κρίση.

Τι πρέπει να διεκδικούμε

- Όχι στην κρατική δήθεν «αλληλεγγύη» κυβέρνησης, δήμων, ΕΕ, κεφαλαίου που λειτουργεί σαν εργαλείο μοιράσματος της φτώχειας, ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων,

περιορισμού του δικαιώματος κοινωνικών υπηρεσιών και διαφήμισης του κεφαλαίου και απόκρυψης των ευθυνών του για την κατάστασή μας.

- Όχι στην υποβάθμιση των κοινωνικών υπηρεσιών των δήμων και αντικατάσταση τους από Κοινωνικές Συνεταιριστικές Επιχειρήσεις (ΚΟΙΝΣΕΠ) ή τη λειτουργία τους μέσω ΜΚΟ. Κατάργηση των ΚΟΙΝΣΕΠ, όπου έχουν φτιαχτεί, όχι στη δημιουργία νέων. Δωρεάν δημοτική κοινωνική πρόνοια για βρέφη, νήπια, ηλικιωμένους και γενικά όσους την έχουν ανάγκη.

- Βρεφικοί και παιδικοί σταθμοί σε κάθε γειτονιά που να καλύπτουν όλα τα παιδιά. Δωρεάν (χωρίς τροφεία) για όλες τις οικογένειες. Κατάλληλες υποδομές και επαρκές προσωπικό, ώστε να τηρείται η αναλογία παιδαγωγών-παιδιών. Να διατεθούν από τους δήμους περισσότερα χρήματα στους παιδικούς σταθμούς. Δεν αποτελούν χώρους παιδικού - πάρκινγκ, αλλά χώρους παιδαγωγικής φροντίδας και προσχολικής αγωγής. Στα σχολεία να παρέχεται σάντουιτς και γάλα σε όλα τα παιδιά.

- Δημόσια, δωρεάν, αναβαθμισμένη παιδεία για όλους, χωρίς ταξικούς, θρησκευτικούς, φυλετικούς αποκλεισμούς. Η παιδεία δεν αποτελεί εμπόρευμα ή προνόμιο αλλά δικαίωμα όλων. Αύξηση και όχι περικοπές των δαπανών για την παιδεία, όχι πολυμελή τμήματα. Γυμνάσια και Λύκεια με 20 μαθητές ανά τμήμα. Όχι στο κλείσιμο και στις συγχωνεύσεις σχολείων με σχολεία υπερμεγέθη. Να μην κλείσουν τομείς στα ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ. Όχι στο νέο νόμο που μετατρέπει τα σχολεία σε εξεταστήρια που απορρίπτουν τους μαθητές και τους πετούν έξω από τη γενική παιδεία. Ανοικτή πρόσβαση στην 3βάθμια εκπαίδευση, όχι στην υποβάθμιση-αποδόμηση και την παράδοση της στους επιχειρηματίες της εκπαίδευσης και στα οικονομικά συμφέροντα.

- Σύγχρονα σχολικά κτίρια και υποδομές. Να συντηρούνται τα σχολικά κτίρια και να καλύπτονται από το κράτος όλα τα έξοδα λειτουργίας και θέρμανσης των σχολείων. Να υπάρχει δημοτική μέριμνα για τη φύλαξη και προστασία των σχολικών κτιρίων.

Επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων σχολικών φυλάκων. Οι δήμοι έχουν ευθύνες για τις ελλείψεις σχολείων και αιθουσών, για την κατάληψη των προαύλιων χώρων με αίθουσες, για τη πλημμελή συντήρηση των σχολείων, για την ανισοκατανομή των κονδυλίων στις σχολικές επιτροπές. Ο «Καλλικράτης» χειροτερεύει την κατάσταση. Να δημιουργηθούν νέα σχολεία και νέα νηπιαγωγεία για να κάνουν τα παιδιά μάθημα σε κατάλληλες συνθήκες.

- Δημόσια δωρεάν παιδεία και υγεία για όλο το λαό. Αύξηση των δαπανών για παιδεία, υγεία. Όχι στη διάλυση του ΕΟΠΠΥ και στις συγχωνεύσεις-διαλύσεις των δημόσιων νοσοκομείων.

Να μην κλείσει καμιά μονάδα πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και κανένα νοσοκομείο. Αναβάθμιση των υπηρεσιών που παρέχονται σήμερα στα παραρτήματα του ΕΟΠΠΥ και Κέντρων Υγείας. Να ενισχυθεί το ιατρικό, νοσηλευτικό και διοικητικό προσωπικό, να εξοπλιστούν με όλα τα απαραίτητα τεχνικά μέσα.

- Δωρεάν πρόσβαση στα νοσοκομεία. Δωρεάν περίθαλψη, εξετάσεις, φάρμακα, θεραπείες για όλους Όχι στο κλείσιμο ραντεβού με γιατρούς μέσω ιδιωτικών εταιρειών και με χρέωση. Όχι εισιτήριο στα νοσοκομεία. Όχι στο χαράτσι του 1€ ανά συνταγή. Όχι στη μείωση της φαρμακευτικής κάλυψης. Όχι στην εκμετάλλευση της φροντίδας υγείας από τους επιχειρηματίες του χώρου. Να ενισχυθούν τα δημόσια νοσοκομεία με προσωπικό και υποδομές.

- Μέριμνα για τη στέγαση όλων των αστέγων. Ξενώνες για όλους τους φοιτητές, τους αστέγους, πρόσφυγες και μετανάστες. Κανένας άστεγος στο δρόμο. Απαλλοτρίωση κενών και αχρησιμοποίητων κατοικιών και κλειστών ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων με στόχο την άμεση στέγαση των άστεγων. Αξιοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας και των κληροδοτημάτων.

- Οι δήμοι να παρέχουν όλα τα τεχνικά μέσα τους για να εξασφαλίσουν με έμπρακτο τρόπο ότι δεν θα μείνει κανένα σπίτι χωρίς νερό και ρεύμα. Λειτουργία προγράμματος στέγασης σε κτίρια δήμων, κράτους, εκκλησιών που είναι κενά ή σχολάζουσες κληρονομίες.

- Να γίνουν δημοτικά γηροκομεία με δωρεάν διαμονή των φτωχών και άπορων γερόντων σε κάθε δήμο. Ενίσχυση με προσωπικό, υποδομές, μόνιμη κρατική χρηματοδότηση για πλήρη και δωρεάν λειτουργία της Βοήθειας στο Σπίτι.

- Να υπάρξει μέριμνα για τη σίτιση των άπορων κατοίκων από κέντρα εστίασης των δήμων.